

VŘESOVÁ VÍLA

Povídka z hor. — Napsala V. Lužická.

Manžel odejel, pro svou zlatovlasou Vřesovou vílu si nepřel. Zvolil tedy. Opustil nyní pro matku ji, jako dříve opustil matku pro ni...

Mráz ji projel celým tělem, smrtelná úzkost jí sevřela. U srdce cítila palčivé body, krev se jí hnala valem k hlavě, údy její se třáslý, svět kolem ní se točil a jediná myšlenka utkvěla zářila jako bludička v hlavě její: Arnošt ji opustil! A ona má žít! Bez něho je všady poušť a hrob. Svět je bludistým, život tíživými okovy. Jak páli to u srdce, jak do mozku?! To jsou jeho slzy, které plakal, protože nemiloval, protože nemá duše a je bezcitnou vodní vílou. Co to učinila? Jak usmíří tuto vinu svou!?

"Život za štěstí," řekla lež.
"Že neumím milovat!?" Hermína má více žaru... Ano, ta Hermína, ta byla jeho štěstím! Ha, ha, ha! Vřesová vílo, nemáš duše, Vřesová vílo, nemáš srdce."

Běla si náhla na hlavu a zasmála se ještě desivěji. Hlava její hořela, ruce byly jako led. Duše Běly byla nemožená. Už dlouho, po celý čas, co meškala tehyně na Marášíně, trpěla, ale nyní její strážný dostoupila vrcholu.

Na jezírku kolébal se skvostný, měsícem osvětlený čluněk. Vytréštěné oči Běliny na něm utkvěly. Kdyby tak do loďky ušedla, plula tam, kde jezírko je nejhlubší a ponořila se do vodní tůně! Rázem by aspoň učinila všemu, všemu konec.

Odkud zavála k ní tato hrozná myšlenka?! Vystoupila z nejtajnějších hlubin její bytosti a strojíla se trvale usdíti v její duši.

Běla však utekla se této myšlenky a uprela před ní do lesa. Byl to animalní odpor proti smrti, či láska k muži, která poutala ji k životu?

Běla na zdářbůh chodila lesem křížem krážem. Došla tak na vřesoviště a jako ve snách jala se trhati kvetoucí vřes. Bouře v ní se netišila. Kytice vřesu v její ruce připomínala na první jejich setkání. Byla by tomu muži se srdcem a láskou ráda život dala, všechno by byla učinila, jen aby byl šťasten a nyní jest jeho neštěstím.

Jeho neštěstím! Jaké to hrozné slovo. Poskakuje před ní všady... He, tato ohnivá kule, která se před ní točí a zastírá jí svět, také má název "neštěstím jeho."

Kam uteče před tímto hrozným zjevem, kde se skryje, aby jí ta slova nezvůčela stále do uší!

Běla náhle se rozběhla a v letu téměř šíleným pádila lesem na zdářbůh...

Na cestu nehleděla. Což na tom, kam jde! Všady s ní kráčí děsně obvinění.

Jeho neštěstím! Náhle stane opět u jezírka. Což osud sám jí vede k tomu místu, kde v ní ozvala se šílená myšlenka!

A sotva užela jezírko, myšlenka zase přiletěla jí na mysl.

Jezírko se stříbřilo a vábilo. — Běla se usmála. Pospoša k vodě a odvažala ehvatné měsícem osvětlenou loďku. Po té vsedla do ní, hodila kytici vřesu do vody, zahadila se ve svůj dlouhý vlas jako v plášť a odrazila od břehu. Chvěla se šílenou rozkoší.

Vesel do ruky nebrala. K této playbě, na kterou ona se vydává, vesel netřeba. Měsíc jí stříbřil dráhu, vily ve vodě zpívaly a na ní volaly, z lesa srčel na ní zářivý děš, jakoby obcypával ji lepými drabokaný.

"Život za štěstí!" rozlehla se jednou po krásném lesním prostanství a pak bylo kolem ticho, hluboké, mrtvé ticho...

Když ustrašená Bětuška v úkroších, před se medla Běla tak dlouho nevracel, přiběhla k myslivce, kolébal se jí prášný čluněk na jezírku a paprsky měsíce osvětlily se hluboko ve vodní tůni, jakoby tam objímaly šílené tělo zatvářené Běly, která dala samu život za štěstí.

Vřesové slzyčky sbíhly se ke středu a utvářily tam na jezírku korunu.

"Vždyt jsem jí všdycky říkávala, že jednou tady skončí!" zabědovala věrná služka.

Zvolání Bětuščině nalezlo jak v rodině, tak i v celém okolí ohlasu. Jenom starý Lesina měl velké o tom pochybnosti.

"Bože, Bože!" narákel v duši. "Snad nezahrála si nerozumná žena na Vřesovou vílu i v tomto tragickém zakončení!?"

A tyto pochybnosti až do smrti mučily ubohého starého pána, který si vždy vytýkal, že zavinił toto nerovné manželství, jež nebylo pro ty dva se štěstím.

Temná tucha, že snad Běla hledala ve hlubinách smrti, ovanula nejednou i žalem zdrceného manžela. Ale zase zapuzoval tuto hroznou myšlenku.

"Ne, to by mně nebyla učinila! Moje Běla nebyla takovou krutou, aby pro neshodu, nebo ze vzduchu obětovala mé štěstí. Jakž by byla mohla na mne zapomenouti! Vždyt mne milovala!"

Takto podobně temné myšlenky zapuzoval a přemlouval se, že zlá náhoda odřídila mu vše milovanou choť. Nutil se, aby tomu u věřil.

Vše života jej nchvaeoval, mužná touha vábila k činnosti. Prány života se před ním otevíraly a ukazovaly mu to velkolepé tržště a bojíště života realistického, kde zápasiti a vítěziti si přál. Síla života, svět, všechno volalo jej ke práci a vyrušovalo z jeho žalu.

Zvítězí-li svět nad jeho žalem?! Snad! Snad zvítězí i Hermína a její oddaná k němu láska!

Ale nic, zajisté nic nezastání zářivého obrazu slíbené, poetické Běly, milované jeho ženy.

Tam, v krásném Marášíně, v úkrytu hor pohřbena jest jeho žena i s krásnou poesíí mládí a luznými sny. Ale v duši a v srdci jeho v nehybnou svýčestí žítí bude první láska a ideal.

ZÁHROBNÍ POSELSTVÍ.

(Dokončení se str. 7.)

Příšerým tempem uplynuly tři dny — strašné, příšerné — tři dny nepopsatelných muk! Pak přišla poslední chvíle — poslední rozloučení, desivý vzlykot, srdečlonný dětský pláč, polibky v mrtvé mé rty, poslední objímání, zounfalá slova proseb, přísah, zaklínání — pak rachotí víko, pláč splyvá v jedinou vlnu nářku; — úder do hřebíků — poslední nádeje mizí! — Jsem odtržen od světa na věky! — Rakev sklípe mrzivě — cítím kymácející pohyb, slyším tření rakeve o dřevo — patrně ve dveřích — okamžik klidu. Pak později pozdvihuje mne kdosi do výše a již nesou mne odměřeným krokem! Příšerné pomyslení — to je můj pohřeb!

V duchu vidím, kudy kráčíme — k našemu krehovu jen jediná cesta tím hlubokým úvozem, po jehož stráni kvete mateřidouška za jara a vřes o Václavu! Kolikrát měl jsem jí dětskými kroky, kolikrát v letech pozdějších, kolikrát v celém životě! Jakobyh viděl rozkvetlé ty stráně, pučící jarními květy, žlutými petrkličí, zelenou travkou, pukajícímí poupátký, hvězdičemi sedmikrás. A jistě, že na nich plno věel z našeho úlu i bručivých modáků! Však slyším i dovnitř rakeve tu velkou píseň božích tvorů, velebíteh v čestí své jara a tváře jeho v hukotu a heukotu, v evrlíkání a hvdzdotu, v broukání a pískotu, jež slévají se v jediný akkord, v jediný ton — u věčnou hymnu jarní přírody.

Však nejsem již daleko od hřebítku. Ba že. Stojíme! Ne, opět jdeme. Nyní však zvoni kroky tvrdé, hlomozné o dlažbu; kymácející pohyb — vyzdvihují mě — rakev sklípe — kde jsem? Zvuk varhan odpovídá mi a prvními zvuky modlitěh obřadních. Cosi žustí o mou rakev — kapky svěcené vody. — Varhany duněly, hlas kuže sniká. Posařívám a jako po kláse, první kaplan. Stylím čes kroky — kdosi mne stříhá — kymácející pochod — krev hlouč na dlažbě — vřes v písku,

duní v trávě: — jsme na krehové. — Předposledně stanula má rakev na okamžik v klidu. Slyším hlas kaplanův, erkot kapek svěcené vody, šum a hluk v slitinu pláče, nářku, výkřiků, hořekování — co! otrášlo mnou; kdosi objímá mou rakev — slyším slova ženy, Marie, pláčem se tetelící: "S Bohem, tatínku!" "Na shledanou!" dodává hlas kaplanův. Vyzdvihují mne. Propadám se kamsi — spouštějí mne v hlubinu — do hrobu.

První hroudy duní na víko. Na to vše splyvá mi v jediný chaos. Ve vlnu pláče, hluku, hlomozu, rachotu hrud a písku, dunění kamenů, náraz lopat. Zahrabávají mne — víko praská — hrozí sesutím. Pak vše tichne — nastává klid, strašný, děsný, hrobový klid! Jsem pohřben, pochován, — pohřben se živým mozkiem a sluchem. V té chvíli jsem poprvé omdlel — mozek na okamžik otupěl.

Nevím, jak dlouho jsem setrval v této blažené chvíli zapomnutí, v hodinách trávených se živým mozkiem, otupeným strašnou skutečností v hlubinách hrobu. Prociť jsem, — ač-li možno nazvati tak návrat myšlenky v živý mozek mrtvého těla, s tupým pocitem, s jakousi nenávistí k nesmyslnosti těchto muk. Zbývala mi jen jediná síla! Síla myšlenky! Ó kéž by i ta byla vyprchla s tělesným mým životem!

Sílu malomocné myšlenky, pracující v mrtvé lebě, prodíral jsem se proti hřbitovní zemi; v duchu viděl jsem zasutý hrob, — kdož ví, nebyl-li již ohrožen trávníkem, nekvetly-li již na něm hrobní květy sedmikrás — a u něho tváře mých dětí sesmutněle nad posledním mým přibýtkem i shroucenou postavu drahé má Marie. Ó slzy, které zapadly jste z jeho očí do trávy na mém hrobně, buďte požehnány. Cítil jsem jakýms záhadným pudem, jakýmsi novým, neznámým smyslem mrtvých jich erkot do trávy. Ony draly se k mě ubohé rakevi zaklíněné v hlínu, kamení a hroudy hřbitovní země, jako jediná a poslední vzpomínka ze avěta živých.

Usínám. Vše splyvá mi v jeden ton, v jedinou barvu, v jediný sen, — ač-li možno nazvati snem postupnou ztrátu vědomí. Vzpřed obestírají mne jakési mlhy — slyším zvuky nepopsatelné, krásné i hrůzně, — akkordy jakés vzdálené hudby, nebeské hymny, jež nevlní vzduch tohoto světa.

Slyším podivnou píseň, ohromnou píseň osudu, již utvořila země na perutích bouře, tento věčný poutník, z bolů světa, ze vzdechů slabých, z výkřiků bezmocných, ze slz ubožáků a z trápení zoufalé. Ani jediný záhřijel hlas nezaukl v nekonečnu. Od nejslabšího srdcem hýbajleho šeptání až po ryk hýbajle horami v rudných základech. Dlouhý, hlasitý a stálý nářek docela nepřevydělý a nelidský přechází v ječení, v nářkavý ryk z polovice ustrašený a z polovice vítězý, takový, jaký mohl vyjiti pouze z pekla, z hrdel zatraceně v jejich smrtelném zápase a z hrdel dčábů, kteří jásají v zatracení. Poslední atom mého mozku rozpadá se v prach a popel.

A té chvíli vstupují v ono tajemství, o němž zprávu nelze podat tvoru z masa a kostí! Hlas utlehl — tvář zváněla, ztrnula; po celou dobu té nepodivnější rozmluvy, již jsem kdy slyšel, měl staře ten ve tváři lidský výraz. Sotva že však poslední slova vyplýnula z jeho uňhavých úst, pozoroval jsem strašlivou změnu; úžasná bílost rozlila se po lici, oční klásky do té chvíle mrtvé posvedly se a pod nimi v skláněném lesku zasakly se oči, strašné, ohromné, ustrauné — a lesknoucí se vyecněné zuby dořadily tváři vzhledu masky smrti.

Zousta tato trvala však mlk. Bílý obláček, z nějž záhadná moc stikala postavu člověka, rozpřýval se jak mlhy nad jezerem na výhledu slunce, — pletlil se — u níkal — červotočivé díve zřovavalo se v celé své šíři uřídějí a uřídějí.

Oči mé slzly — jak zabodával jsem je v unikalé mlhy. — Vzpřed rozpřývoly se v níves — jen na končném slni šelostilo cosi jako lobbý, jemný, lehký, tlumový krok. Chvíli jsem setrval

Lehko se upraví. Příjemné k užívání

Mírně na vás pracuje. Jistě účinkuje

Trpící muži, ženy a starouškové:
Právě v tento čas jest vaše nejvíce nemocí. Často nevíte, co Vás bolí, a tu náš lék dá úlevu a zdraví. Zaslème ho zdarma na zkoušku na několik dní. Píšte si o něj!

Žádný patentní lék

Theopholine Bylinné Thé, sílitel jater, ledvin a krvečistitel.

Jest to čistý přírodní lék zdravotním zákonem prozkoumaný, a doporučený, jest jak pro malíčké, tak pro dospělé, a poskytné úlevy při záepě, kyselosti v žaludku, žlučnatosti, obtížném trávení, jaterních obtížích, bolestech hlavy, bolesti v zádech, nezázivnosti, malarii, kašli, nastužení, bolavém hrdle, revmatismu, neuralgii, dně, bolesti v boku, bolesti v kříži, rozčilenosti, zemdenosti, ztrátě chutě k jídlu, ospalosti, souchotinám, pupencích, žloutence, vyrážce, červům, zlaté žile, tasemnici, nervosnosti, svrabu, vodnatelnosti, srdeční vadě, boulech, nádorech, líšelech zastaralých bolestech a všech nepořádech krve a ledvin. — Chuti jest příjemné. — Stolie lehounká.

Naše Thé jest upraveno z dvanácti různých vesměs nákladných bylin a každá ta bylinka účinkuje léčivě na nemoc v těle, pro kterou jest určena. Thé jest a velkou péčí upraveno tak, že bylinky sobě v léčení nepřekáží. — Hlaste se o vzorky Thé i o další zásobu v lékárnách a u všech našich jednatelů, kteří po dobrém ho vyzkoušení ve svých rodinách, jednatelství přijmou a ochotně poslouží všem trpícím. Kde není u vás k dostání, píšte si o vzorky i o Thé přímo k nám. Na prodej poštou vyplacené až do domu, 55 centů. Velká krabička na měsíce stačí k \$1.10.

Lék, který Vám odporučuje duchovní otec:

Čtená krajanko:—
Váš Thé jest výborné. Zkoušel jsem různé léky, ale žádný mi tak nepomohl, jako to Vaše Theopholine Bylinné Thé. Proto ho každému trpícím odporučuji.
REV. F. KOPECKÝ.
Waterloo, Ia., 29. ledna 1913.

Vyléčena z 15-leté nemoci. Myslela, že již musí zemřít

Čtená přítelkyně:—
Sweet Briar, No. Dak., 25. července 1911.

Zasluhujete si v plné míře uznání a přizep všech našich krajanů, již za to, co jste pro mě učinila, že jste mě z 15leté nemoci vyléčila. Rok 1910 byl pro mě ten nehorší, neb jsem myslela, že jistě musím zemřít a byla jsem stále tak nemocná a slabá, že jsem si ani domací práci nemohla konati. Tu jednou čtu Vaši oznámku a rozhodla jsem se, že ještě po tolikaletém léčení se jinde, Vám napišu a zkusím Vaše léky. Nelituji toho, neb jsem dnes zdráva a konám práci hravě pro milou mou 5tičlennou rodinu a i práci na poli zastanu jako nic. Mám zač děkovati jen Vám a Vašemu léčení. Bude-li se Vám můj dopis zamlouvat, uveřejněte ho, by i moji přátelé, kteří daleko ode mě bydlí, s radostí mohli čísti, že jsem Zdráva. Milá přítelkyně, zasílám Vám \$2.20 a pošlete nám dvě krabičky Vašeho léčivého Thé, neb jest to lék dobrý pro celou rodinu a nechci být bez něho ani hodinu v domě. Zdraví Vás a přeje vše dobré od Pána Boha a hojnost dobrých odděratelů, kterým Vaše dobré a levné léky odporučuji, Vaše upřímná přítelkyně
ROSALIE BLAŽEK.

Máme zvláštní léčení pro muže pouze. Též léčení pro katar pro muže, ženy a děti. Trpící, slabé, unavené, předčasné sestárlé matky a ženy, slabé a blédé dívky! Máme zvláštní léčení pro všechny Vaše nemoci. Máme nejlepší Liniment. Léčení pro zlatou žlu, žaludeční léky, mast, nejlepší antiseptické mýdlo pro pány k holení, oholíte se lehce a příjemně po něm. Sílitel Vlasů a jiné toaletní zboží a krásné prostředky. Popíste s důvěrou svoji nemoc a pošleme Vám obratem pošty lék zdarma na několik dní na zkoušku a knížekku o nemocích. Nikdy Vaši krajanové důvěry nevyužítujeme a nebudeme po dopání nám o vzorky zdarma na zkoušku, zasílat Vám léky v ceně kolik dolarů, bez Vaší výslovné objednávky, nám napřed zasláné. Píšte ještě dnes a přesvědčete se. Račte psát anglicky neb česky.

Adresa: Theopholine Remedy Co., Dept. 10, So. Bend, Ind.
Marie Votýpka, předsedkyně

The Beatrice

Barbed Border HOG FENCE

všechni v mlčení. Pak hospodyně přinesla lampu — žluté světlo zaplilo nízkou světnici, v ní viděl jsem nejstrašnější přízraky.

"Nuže, — obrátí se ke mně hospodár, — mýlíme se?"

Potřásl jsem hlavou.

Žádal mne za popis podivného zjevení. Děda Ondřejova neviděl jsem nikdy ani na fotografií a také jsem od nikoho neslyšel o něm vyprávět. Popisoval jsem ho tudíž jen dle podivného přízraku.

Vše — od postavy a výslovnosti až do scházejleho levého řezáku shodovalo se úplně.

A od té doby, kdykoliv slyším o spiritismu, vždy vzpomenu na nízký, rodný baráček přítele Ondřeje, malinkou světničku a červotočivé dveře, před nimiž viděl jsem nepodivuhodnější zjev, jež stannul kdy před mým zrakem. A v té chvíli zdá se mi, jakobyh čítil tajemný vanot neviditelných perutí věsné záhady.

Aby laskavý štenář vše neuhodl. Celý tento podivný příběh ovšem nepřihodil se nikdy — byl to jen kterýsi z mých příšerých snů, z nichž probouzím se k životu s nervy šílenec. Ale tolik opakují: nad touto sen nezdálo se mi co hroznějšího.

A toho dne jsem pochopil, že možná i ve snech sešlál.

PRÍMOŘSKÝ TEXAS.

Mám v prodeji tisíc akrů krásných zařízených a vzdálených firem, lesů a surových preriálních pozemků ve středním a přímořském Texasu za mírné ceny a na lehké splátky. Píšte si o český pozemkový popis Texasu a o seznam a ceny pozemků, které pošlu zdarma na požádání. Píšte na:
JOS. DĚDEK, Rosenberg, Tex.
(Advertisement).

Ostnatý drát (červená se žlutou kladkou)
Bílý ostnatý drát (červená se žlutou kladkou)
Ostnatý drát a 5. 9. kladky systém do něho.
VYRÁBĚN OD
JOHN H. von STEEN CO., Beatrice, Nebr.

Nejlépeším místem k nakupování stavebního dříví, jest **česká dřevařská ohrada.**
Chicago Lumber Co.,
na 14. a Marcy ul., Omaha, Neb.
Čestí prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.

Pozor! Pozor!
Buďte bedlivými, když oponátíte káru a neobcházejte ji nikdy zadem, dokud jste se dříve nepřezvěděli. Je nejedno jiná kára opácným smérem. Neopozornost může snadno býti příčinou vážné nehody. Pomozte nám svým počínáním, zabránit možnému případu neštěstí.
Omaha & Council Bluffs Street R. R. Co.

Dobré pivo jest lék
Plzeňské pivo v láhvičích
z pivovaru
FREMONT BRW'G CO.
FREMONT, NEBRASKA
Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Tota pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest víceobecně oblibené a odporučené lékařů. Pakli se chcete posilnit, objednejte si je!